

Andet end at føre os tilbage i det gamle Spor igjen, har forundret mig i saa meget højere Grad, som det er en Landmand, der er Finantsminister i dette Ministerium. Thi, mine Herrer, dersom det lykkes, hvad det foreliggende Lovforslag maa formodes at tilfigte, hvis Tendenten virkelig rammedes, hvad vilde saa være Resultatet? Kornpriserne vilde stige, man maatte altsaa vente, at der vilde fremkomme et forøget Kornsalg. Landmændene vilde have større Fordel ved at sælge deres Korn, ergo vilde der blive solgt i større Omfang end hidtil, Kornet vilde samtidig hermed blive et dyrere Foderstof, og det vilde altsaa blive en kostbar Produktionsmaade at fodre Kornet op. Thi vel at mærke, vi faae ikke højere Priser paa Fedevarer, fordi det Byg, vi fodre op, bliver dyrere. Følgen bliver altsaa den, at det ikke kan lønne sig at fodre sit Korn op. Altså et Moment, der vil føre os tilbage til Kornsalg. Endvidere vil der gives Anvisning paa, at det, vi hidtil have søgt at arbejde op, nemlig Tilveiebringelsen af fint Byg, Maltbyg, saaledes at det fremtidig skulde blive den fornemste Exportartikel af vore Kornvarer, ogsaa vilde blive forfyrret; thi Brænderilovgivningen skulde indrettes saaledes, at det kunde lønne sig at brænde godt Byg i Brænderierne — det tilfigter Lovforslaget ligefrem — Mais skulde udelukkes for at tvinge Brænderierne til at købe godt Byg til Brændevin, vort fine Maltbyg skulde altsaa gaa til Brænderierne. Og endelig vilde en Ting tilsidst, men ikke mindst, i Virkeligheden sikkerlig ske, hvis Lovforslaget ramte sit Ojemed, hvis det ikke ramte ved Siden af eller slet ikke ramte, nemlig at de Værdier i Vandet, der bestemmes efter Kapitelstart paa Byg, vilde stige saaledes, at Alle, der oppebære Afgifter i Byg efter Kapitelstart, vilde tjene derved, medens Alle, der skulle udrede de Byrder, der jo fortrinnsvis hvile paa Landbruget, og som bestemmes ved Kapitelstarten, nemlig alle disse Afgifter af meget forskjellig Art, Tiende, Forpagtingsafgifter, Arvesæsteafgifter o. s. v., vilde komme til at bøde derfor. Vi ville altsaa se, at Byrderne paa Landbruget vilde blive forøgede, og man vilde blive tvunget ind paa at forlade det Spor, vi lykkeligvis nu ere inde paa, til et rationelt Landbrug, og gaa tilbage til det gamle Landbrug, som vi kjende, og som vore Fædre have tjent store Penge ved, men som nu vilde komme til at svie til Sønerne.

Det er imidlertid en Trøst, at det Dime, som Lovforslaget tilfigter, ikke vil kunne naas helt; delvis kunde det vel naas mer eller mindre, men i alt Fald vil det i det

Omfang, som der tilfigtes, ikke blive naaet. Det følger af, at vi jo endnu ere et bygdførende Land, idet der udføres over 100,000 Tønder Byg om Aaret mere, end der indføres, og saalænge det er Tilfældet, er det jo klart, at Virkningen af Indførselstolden vil blive liden eller ingen; det kan afhænge af tilfældige Konjunkturer, om Beskyttelsestolden paa et enkelt Punkt vil kunne virke paa en mere eller mindre forsvindende Maade, men at det i store Træk ikke vil ske, derom vil man kunne være overbevist. Der er derimod Et, der bliver absolut Tilfældet, det er, at Mais bliver akkurat saa meget dyrere, som Toldpaalæget andrager; det er jo en Selvfølge, da vi ikke selv producere Mais. Forslaget om den nye Maisbeskyttelse er jo motiveret ved, at Brænderierne i Aarenes Løb ere komne ind paa at kaste sig over Mais mere eller mindre ubelukkende, hvorved Statskassen har mistet en hel Masse Penge. Det er meget rigtigt. Nu siger den høitærede Finantsminister, at det maa vi forhindre. Hvorledes kunne vi forhindre det? Ja, derom har Finantsministeren tidligere været fuldstændig paa det Rene, han veed meget vel, hvilken Vej man skal gaa, nemlig at indrette Beskatningsforholdene saaledes, at der kan blive Tale om en virkelig rationel Skat. Saa er Spørgsmaalet ude af Verden, og saa kunne vi naae, at Brændevinsbrænderierne faae de simple Varer og ikke bruge de fine, hvorved vi, hvad den høitærede Finantsminister fuldstændig er paa det Rene med, vilde undgaa et Nationaltab. Da han i Landstinget i 1881 forelagde Toldlovsforslaget i Forbindelse med Brænderiloven, gjorde han ganske rigtig opmærksom paa, at Brænderierne Opgave, som de ogsaa for en stor Del havde naaet, var den at faae et saa stort Quantum Spiritus som muligt som Udbytte af det samme Karrum, thi Besatningen tages jo efter Karrum, og jo mere Spiritus Brænderierne kunne producere pr. Karrum, desto større Fortjeneste have de. Men saa udtalte den høitærede Finantsminister ved det paa-gjældende Lovforslags Fremsettelse i Landstinget, at for at naae dette maa selvsølgelig ogsaa sin første Klasses Varer anvendes til Frembringelse, Noget, der i og for sig næppe kan anses for naturligt eller ønskeligt, betragtet fra Samsundets Side. Den høitærede Finantsminister er altsaa fuldstændig paa det Rene med, at ser man dette Spørgsmaal fra Samsundets Side, er det et nationalt Tab, som foregaar derved, at der bruges et kostbarere Naastof til at tilveiebringe en vis Vare, end der behøves. Men jeg erindrer ærede Medlemmer om, hvad